

Na planetu Zemi

Letěli hodně dlouho, než v dálce konečně uviděli planetu Zemi. Ve světle dopadajících slunečních paprsků zářila v tmavém vesmíru jako drahokam. "Tentokrát ji nesmíme minout!" volal Černínek a pobídl kometu: „Evelíno, dávej pozor, ať do nás zase něco nenarazí!“

Kometa Evelína se rozhlédla a řekla: „Neboj se, tentokrát doletíme.“

A opravdu. Rychle se blížili k povrchu Země a za chvíli už začali rozeznávat hory, moře a pevniny. Když doletěli nad pevninu, uviděli krajinu jako z pohádky. Města a vesnice v bohaté zeleni stromů a kolem nich jako barevné kulisy - lesy, pole a rybníky.

„Evelíno co to tam dole jezdí?“ volala překvapeně Světlanka.

„To jsou auta, autobusy, tramvaje a také vlaky. Lidé, co bydlí ve městech a vesnicích v nich cestují z místa na místo.“

„Něco sem letí!“ vyděšeně vykřikl Černínek. Kometa trpělivě vysvětlovala: „To je letadlo. Rychle přepraví lidi i do těch nevzdálenějších míst na Zemi.“

Světlanka i Černínek nevěřili svým očím. Tolik zajímavých věcí ještě nikdy neviděli. Kdyby létali kolem Země pořád dokola, stále by bylo nač se dívat. Ale tolik času neměli.

„Tady přistaneme,“ rozhodla kometa a dosedla na louku u malého rybníka.

Černínek, Světlanka i kocourek seskočili z jejího hřbetu a rozhlédli se. „To je vůně,“ řekla Světlanka a posadila se vedle rozkvetlých konvalinek. Kometa s Černínkem přisedli. Překvapeně naslouchali ptačímu zpěvu, bzukotu včel a čmeláků a cvrlikání cvrčků ukrytých někde v trávě.

Kocourek si našel místečko na vyhřátém hladkém kameni. Labužnický se protáhl a zasněně řekl: „Tady se mi líbí, kdybych tu tak mohl zůstat.“

„A kdo by se o tebe staral?“ zatvářila se smutně Světlanka. Zamyšleně pohlédla na hladinu rybníka, kde se odrážely zlaté paprsky poledního Sluníčka a najednou se jí zastesklo po domově. „Jestlipak nás Sluníčko nehledá,“ řekla potichu.

„Máš pravdu, je čas vrátit se domů,“ rozhodla kometa. Vtom uslyšeli podivné zvuky. Otočili se a uviděli chlapce a děvčátko, jak jedou na kole po cestě k rybníku. Chtěli se schovat, ale bylo pozdě. Děti už je zahlédly, zastavily a chlapec, který byl větší než děvčátko, udiveně vyhrkl: „Kdo jste!“

„Jsme z daleka. Přiletěli jsme ze Sluníčka,“ řekl Černínek mírně, aby je nepolekal.

Děti chvíli váhavě postávaly opodál, ale pak se odvážily až k nim. Zvědavě si prohlíželi jeden druhého a bylo vidět, že by se rádi skamarádili. Holčička mohla na Světlance oči nechat.

„Kdyby to tak byla moje kamarádka,“ přála si v duchu a natáhla k ní obě ruce. Světlanka nesměle podala ruce holčičce. Sotva se však vzájemně dotkly, Světlanka byla tatam. Holčička natáhla ruce k Černínkovi, ale všechno se opakovalo. A krásná zářící kometa vzápětí také zmizela.

„Kam se poděli?“ rozhlížela se holčička a pláč měla na krajíčku. Chlapec se tvářil jako hrdina a hned začal prohledávat místo, kde ještě před chvílí Černínek se Světlankou a kometou stáli.

Najednou vykřikl a opatrně vylovil z trávy běloučského kocourka. „Koukej, nechali nám tady dárek!“

„Ten je krásný,“ zapomněla holčička na pláč a hladila kocourka po hedvábné srsti. „Jak mu budeme říkat?“ tázavě pohlédla na chlapce.

Ten se ani chvíli nerozmýšlel a řekl: „Přece Dáreček.“

„Dáreček? Vlastně, proč ne? Dárečku, Dárečku, to jsme rádi, že jsi tady zůstal s námi,“ šeptala mu holčička do ouška.

„Musíme mu dát mlíčko, určitě mu po tak dlouhé cestě vyhládlo,“ řekl chlapec a schoval kocourka pod bundu.

Děti nasedly na kola a rozjely se k domovu.

Kometa s Černínkem a Světlankou se vraceli ke Sluníčku. Cestou zpátky nemluvili. Vzpomínali na planetu Zemi, na kocourka a na kamarády, kterým ho zanechali. Také je tížilo špatné svědomí. Jak jenom Sluníčku ten dlouhý výlet na planety vysvětlí.

Když konečně dorazili domů, Sluníčko se na ně moc zlobilo. „Taková nebezpečná cesta! Vždyť jste se vůbec nemuseli vrátit!“

Evelína, Černínek i Světlanka věděli, že Sluníčko má pravdu a prosili, aby jim odpustilo.

Sluníčko se chvíli mračilo a pak řeklo: „Odpustím, ale doufám, že už nic podobného neprovedete. A teď mi prozradte, která planeta se vám líbila nejvíc.“

„No přece planeta Země,“ řekla Světlanka.

„A máme tam kamarády,“ chlubil se Černínek. Kometa Evelína mlčky přikývla.

Sluníčko pohlédlo dolů a řeklo: „Na Zemi se už všechno chystá ke spánku a tak i my půjdeme spát. A ty, Světlanko, budeš každý večer před spaním vyprávět mně a svým sestřičkám jiskřičkám, co jste s Evelínou a Černínkem na svých cestách zažili.“

Chvíli se zamyslelo a ještě dodalo: „A možná, že vám dovolím, abyste se na planetu Zemi a vaše kamarády někdy zaletěli podívat.“ Světlanka, Černínek i kometa Evelína se celí rozzářili a přitulili se ke Sluníčku. To je objalo svými zlatými paprsky, zavřelo oči a čekalo na první vyprávění.

Babička se na chvíli odmlčela a potom řekla: „Tak, Jindřišku, a to je konec poslední pohádky o planetách.“

„To je škoda,“ řekl Jindra smutně. Pak se zamyslel: „Když jsou to pohádky, tak to není pravda, vid’?“

„Na pohádkách je vždycky něco pravda a něco vymyšlené,“ odpověděla babička. Jindra si vylezl na židli a oknem koukal na nebe. Setmělo se a nebe bylo plné hvězd.

„Taky bych chtěl cestovat po vesmíru, babi. Na planety i na hvězdy. Až budu veliký, budu kosmonautem. A potom ti řeknu, jak to na těch planetách vypadá doopravdy.“

Babička se usmála a pohládila Jindřiška po blondatých vláskách.